

**[Hans Thyge Jacobsen.]**

som vi maa søge imødegaaet ved ændrede Fradragsregler. Det maa alvorligt tilstræbes, at ingen Pensionsordning, af hvad Art nævnes kan, fratager Folk deres instinktive og derfor rigtige Forstaaelse af Sparsommelighedens, af Opsparingens vel-signelsesrige Virkninger. I Henseende til Sparsommelighedens Fremme synes jeg, at det foreliggende Lovforslags Bestemmelser betyder et væsentligt Fremskridt, og vi ønsker med stor Velvilje at deltage i Arbejdet paa deres nærmere Udformning.

At der med Hensyn til Indtægterne sker dette, at det 40 pCt. fradragsfri Beløb forhøjes til et 50 pCt. fradragsfrit Beløb, synes jeg ikke blot er en administrativ Forbedring, men ogsaa en reel Forbedring i Henseende til det Formaal, som jeg her har omtalt. At der saa ikke længere skal være et Interval paa 500 Kr., hvori der hersker en 60 pCt.-Regel, og derpaa en 100 pCt.-Regel, men at der nu kun skal være en 60 pCt.-Regel for de overskydende Beløb, synes jeg i hvert Tilfælde er en administrativ Fordel, og jeg kan heller ikke se nogen saglige Betæneligheder derved. Ændringen vil betyde, at det fradragsfri Beløb vil udgøre fra 500 Kr. for enlige Kvinder paa Landet til 1 107 Kr. for Ægtepar i Hovedstaden, og at Overgrænsen for overhovedet at kunne opnaa Aldersrente vil blive for en enlig Kvinde paa Landet 2 075 Kr. og for et Ægtepar i København 4 489 Kr. Det synes jeg er en acceptabel og en god Løsning. Jeg indskyder blot her igen den Bemærkning, at man kommer meget, meget nær ind paa Livet af den Statsbaneportør, som ved selv at have bidraget til sin Pension kun kan komme meget lidt højere op end dette Beløb 4 489 Kr. — nemlig til 4 752 Kr.

Jeg bemærker altsaa disse to Ting over for de ændrede Fradragsregler med Henblik paa Indtægten, at jeg ikke er helt sikker paa, at Aftrapningsreglerne mellem Kommune-grupperne er rigtige, og at den vederlagsfri Pension lagt til Egenindtægten i betænkelig Grad nærmer sig til Stats- og Kommune-pensionerne paa laveste Trin.

Med Hensyn til Formuen er den Regel fastlagt i Forslaget, at en Person aldrig ved at opspare et større Beløb maa faa en samlet Indtægt af Formue og Aldersrente, der ligger lavere end det, han vilde opnaa, saafremt han havde opsparet et mindre Beløb. Jeg synes simpelt hen, at det er et Fund, som det nedsatte Aldersrenteudvalg her har gjort, og jeg kan fuldt ud tilslutte mig denne Regel.

Min Taletid er ved at være omme, og jeg kan da ogsaa holde mig til disse Bemærkninger, som jo har drejet sig om de væsentlige Punkter i Sagen. Hvad angaar Børnebidraget og Ægteskabstilskuddet, kan jeg udmærket vente med at gøre de Bemærkninger, jeg havde tænkt mig at gøre, til vi mødes i Udvalget.

Det samme gælder for øvrigt med Hensyn til det andet Lovforslag, som her er til Behandling, og som jo kort gaar ud paa, at det, der er foreslaaet vedrørende Aldersrenten, skal have Virkning i Forsorgsloven. Det, synes jeg, er ret og rimeligt, og vi kan tiltræde dette Lovforslag.

Jeg skal altsaa indskrænke mig til disse Bemærkninger i Dag og haaber paa, at vi i det kommende Udvalg maa kunne naa frem til, at Hovedforslaget med dets gode Arbejdsgrundlag kan ophøjes til Lov snarest muligt.

**Ragnhild Andersen:** De fattigste og de mest værgeløse i vort Land har set hen til den Dag, da der paa Rigsdagens Bord skulde komme et Lovforslag om radikale Forbedring af deres Kaar. Gennem fem lange Aar, under Krigens, Dyrtidens og Besættelsestidens Tryk, ventede og ventede de derude i de smaa, fattige Hjem, om der ikke ogsaa var nogle, der tænkte paa dem. De hørte og saa Millionerne, ja, Milliarderne rulle. De saa og lærte, hvor uendelig rigt det Samfund, som de i deres Arbejdsaar havde været med til at rejse, skabe og udvikle, egentlig var, og de haabede og troede, at Samfundet ogsaa, naar Krigens var forbi, vilde komme dem til Hjælp. Men de ventede forgæves. De saa deres fattige og smaa Hjem ribbes, deres Klæder, deres Sengetøj, deres nødvendigste Livsfornödenheder gaa til Grunde, blive slidt op, uden at der fandtes fysisk Mulighed for at skaffe sig Erstatning. Enhver Form, selv den nøjsomste, for Luksus, Tobak o. lign. maatte forsvinde og Føden nedsættes til det mindst mulige.

Der skabtes i disse Aar, disse forbandede Aar, som vi har kaldt dem, hvor den økonomiske Ulighed var større end tidligere, en forstaaelig Bitterhed hos de gamle og hos Invaliderne, en Bitterhed, som bunder dybere, end de fleste ærede Medlemmer i dette Ting har gjort sig klart. Men de gamle og Invaliderne er baade sejre og nøjsomme. De holdt ud, de organiserede sig, de forberedte sig paa at rejse deres berettigede Krav, naar Sejren var vundet, og Demokratiets straalende og enkle Parole, Frihed for Frygt, Frihed for Nød skulde realiseres ogsaa i vort Land.